

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Πενήντα Δύο

Αποκαλύπτοντας το Προφητικό Αίνιγμα: Το Όραμα του Δανιήλ και η Άνοδος των Βασιλείων

Jeff Pippenger

2024-01-16

Στο τελευταίο άρθρο επισημάναμε ότι ο Γαβριήλ παρέθεσε το συμπέρασμα της «τελευταίας αγανακτήσεως» προκειμένου να επιβεβαιώσει την ημερομηνία του 1844, βάσει δύο μαρτύρων. Ο Μίλλερ κατανοούσε τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι, οι οποίοι εκτελέστηκαν εναντίον του βασιλείου του Ιούδα, αλλά ουδέποτε έφθασε σε σημείο να διακρίνει τον σκοπό και τη σχέση της κρίσεως των «επτά καιρών» επάνω τόσο στο βόρειο όσο και στο νότιο βασίλειο του Ισραήλ. Το κατά πόσον αναγνώρισε ποτέ τη διάκριση της «τελευταίας αγανακτήσεως» στο εδάφιο δεκαεννέα είναι αμφίβολο, αν και αναμφιβόλως κατανοούσε, υπό γενική έννοια, ότι η «αγανάκτηση» ήταν οι «επτά καιροί». Το φως μιας πρώτης και τελευταίας αγανακτήσεως αποσφραγίστηκε από τον Παλμονί το 1856, αλλά απορρίφθηκε το 1863. Ωστόσο, το μήνυμα του Μίλλερ περί των «επτά καιρών» ήταν ορθό, αν και περιορισμένο.

Ο Μίλλερ δεν θα είχε αναγνωρίσει ότι το μικρό κέρας της παγανιστικής Ρώμης ύψωσε και εξύψωσε την ειδωλολατρία, στο ενδέκατο εδάφιο του όγδοου κεφαλαίου του Δανιήλ, διότι για τον Μίλλερ το «αφαιρώ» σήμαινε απλώς απομακρύνω και στις τρεις εμφανίσεις του στο βιβλίο του Δανιήλ. Ωστόσο, το μήνυμά του παρέμενε ορθό, αν και περιορισμένο.

Οι Μιλλερίτες αναγνώρισαν πράγματι ότι το «αγιαστήριο» στο ενδέκατο εδάφιο ήταν ο ειδωλολατρικός ναός στην πόλη της Ρώμης (το Πάνθεον), αλλά η εβραϊκή γλώσσα δεν αποτελούσε τη βάση επάνω στην οποία στηριζόταν το μήνυμά τους. Το μήνυμα του Μίλλερ ήταν επικεντρωμένο στον προφητικό χρόνο. Η ιστορική συγκυρία μέσα στην οποία αποσφραγίστηκε το μήνυμά τους τους εμπόδιζε να δουν τις Ηνωμένες Πολιτείες ως την έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας, αλλά, ακόμη περισσότερο, τους εμπόδιζε να δουν τον παπισμό ως την πέμπτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας.

Εξαναγκασμένοι από την ιστορία μέσα στην οποία έζησαν, εφάρμοσαν τις προφητείες σε συμφωνία με την προσδοκώμενη από αυτούς σύντομη επάνοδο του Χριστού, και απογοητεύθηκαν· εντούτοις, το μήνυμά τους ήταν ορθό. Όταν ο Γαβριήλ παρέχει την ερμηνεία των δύο οράσεων στα εδάφια δεκαπέντε έως είκοσι επτά, η κατανόηση του Μίλλερ τον εμπόδιζε να συλλάβει την ευρύτερη αποκάλυψη των βασιλείων που παριστάνετο στη γέννηκή εναλλαγή του μικρού κέρατος στα εδάφια εννέα έως δώδεκα. Οι Μιλλερίτες βλέπουν μόνο τη Ρώμη ως τέταρτο και τελικό επίγειο βασίλειο στην ερμηνεία του Γαβριήλ.

Και συνέβη, όταν εγώ, ο ίδιος ο Δανιήλ, είδα το όραμα και επιζητούσα την ερμηνεία, ιδού, στάθηκε ενώπιόν μου κάποιος με όψη ανθρώπου. Και άκουσα φωνή ανθρώπου ανάμεσα στις όχθες του Ουλαί, η οποία κάλεσε και είπε: Γαβριήλ, κάνε αυτόν τον άνθρωπο να κατανοήσει το όραμα. Και ήλθε κοντά στον τόπο όπου στεκόμουν· και όταν ήλθε, φοβήθηκα και έπεσα

κατά πρόσωπο· αλλά μου είπε: Κατανόησε, υιέ ανθρώπου· διότι το όραμα είναι για τον καιρό του τέλους. Και ενώ μιλούσε μαζί μου, εγώ ήμουν σε βαθύ ύπνο, με το πρόσωπό μου προς τη γη· αλλά με άγγιξε και με έστησε όρθιο. Και είπε: Ιδού, θα σε κάνω να γνωρίσεις τι θα συμβεί στο έσχατο τέλος της αγανακτήσεως· διότι στον ορισμένο καιρό θα έλθει το τέλος. Ο κριός που είδες, ο έχων τα δύο κέρατα, είναι οι βασιλείς της Μηδίας και της Περσίας. Και ο τράγος ο τριχωτός είναι ο βασιλιάς της Ελλάδος· και το μεγάλο κέρας που είναι ανάμεσα στα μάτια του είναι ο πρώτος βασιλιάς. Και επειδή αυτό εσπάσθη, και στη θέση του ανέβηκαν τέσσερα, τέσσερα βασιλεία θα αναστηθούν από το έθνος, αλλά όχι με τη δική του δύναμη. Και στον ύστερο καιρό της βασιλείας τους, όταν οι παραβάτες φθάσουν στο πλήρωμά τους, θα αναστηθεί βασιλιάς σκληρού προσώπου και νοήμων σε σκοτεινά ρητά. Και η δύναμή του θα είναι ισχυρή, αλλά όχι από τη δική του δύναμη· και θα καταστρέφει θαυμαστά, και θα ευοδώνεται, και θα πράττει, και θα αφανίζει τους ισχυρούς και τον άγιο λαό. Και με την πανουργία του επίσης θα κάνει την απάτη να ευοδώνεται στο χέρι του· και θα μεγαλυνθεί στην καρδιά του, και με ειρήνη θα αφανίσει πολλούς· θα εγερθεί επίσης εναντίον του Άρχοντος των αρχόντων· αλλά θα συντριβεί χωρίς χέρι. Και το όραμα της εσπέρας και του πρωινού, το οποίο ελέχθη, είναι αληθινό· γι' αυτό σφράγισε το όραμα, διότι πρόκειται να είναι για πολλές ημέρες. Και εγώ, ο Δανιήλ, εξαντλήθηκα και ήμουν άρρωστος για μερικές ημέρες· έπειτα σηκώθηκα και εκτελούσα τις υποθέσεις του βασιλέως· και ήμουν κατάπληκτος από το όραμα, αλλά κανείς δεν το κατανοούσε. Δανιήλ 8:15–27.

Παρότι ο Δανιήλ έλαβε το όραμα του ποταμού Ουλαΐ (το οποίο βρίσκεται τώρα σε διαδικασία εκπληρώσεως), στην ιστορία της Βαβυλώνας το πρώτο βασίλειο παραλείπεται από το όραμα. Είχε περιληφθεί ως η κεφαλή η χρυσή, και ως ο λέων στα κεφάλαια δύο και επτά, αλλά στο όγδοο κεφάλαιο τονίστηκε το προφητικό γνώρισμα της Βαβυλώνας, ότι αφαιρείται και αποκαθίσταται. Ο Ναβουχοδονόσορ είχε προτυπώσει το θανατηφόρο τραύμα του παπισμού, όταν εκδιώχθηκε από ανάμεσα στους ανθρώπους για «επτά καιρούς», προτυπώνοντας έτσι τα συμβολικά εβδομήντα έτη κατά τα οποία η πόρνη της Τύρου λησμονείται. Στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, η Βαβυλών λησμονείται από τα βασίλεια της προφητείας της Γραφής και το όραμα αρχίζει με τους Μήδους και Πέρσες (τον κριό), τους οποίους ακολούθησε η Ελλάδα (ο τράγος).

Η βασιλεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου διασπάστηκε σε τέσσερις βασιλείες με μικρότερη ισχύ από εκείνη του Αλεξάνδρου, όπως είχε επίσης παρασταθεί στο έβδομο κεφάλαιο με τη λεοπάρδαλη που είχε τέσσερις πτέρυγες και τέσσερις κεφαλές. Ο αριθμός τέσσερα αντιπροσωπεύει το παγκόσμιο, όπως αυτό παριστάνεται από τον βορρά, την ανατολή, τον νότο και τη δύση. Στο όγδοο εδάφιο του ογδού κεφαλαίου, τέσσερα εξέχοντα κέρατα ανέβηκαν προς τους τέσσερις ανέμους του ουρανού. Στο έβδομο κεφάλαιο, οι τέσσερις πτέρυγες της Ελλάδος αντιστοιχούν προς τους τέσσερις ανέμους του ογδού κεφαλαίου, και οι τέσσερις κεφαλές της Ελλάδος αντιστοιχούν προς τα τέσσερα εξέχοντα κέρατα. Οι τέσσερις κεφαλές και τα τέσσερα εξέχοντα κέρατα αντιπροσωπεύουν τις τέσσερις βασιλείες στις οποίες διασπάστηκε η αρχική βασιλεία του Αλεξάνδρου, και οι τέσσερις πτέρυγες και οι τέσσερις άνεμοι αντιπροσωπεύουν τις τέσσερις περιοχές της διαίρεσης. Η διάκριση αυτού του σημείου είναι σημαντικό να γίνει αντιληπτή, διότι αντιπροσωπεύει ένα επιχείρημα το οποίο οι Μιλλεριτές είχαν εναντίον της παραδοσιακής κατανόησης των Προτεσταντών σχετικά με την τέταρτη βασιλεία της Ρώμης.

Πάνω στους πίνακες του Αββακούμ, όπως εκπροσωπούνται από τους πρωτοπόρους πίνακες του 1843 και του 1850, υπάρχει μόνο μία παράσταση η οποία δεν απεικονίζει κάποια προφητική εφαρμογή, και αυτή αφορά τη διάκριση μεταξύ των τεσσάρων κεφαλών και των αξιοσημείωτων κεράτων, και των τεσσάρων πτερύγων και ανέμων. Σε μια προσπάθεια να συσκοτίσει την αλήθεια περί της Ρώμης ως του τετάρτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας, ο Σατανάς εισήγαγε ένα επιχείρημα σχετικά με το αληθινό ή ψευδές νόημα των τεσσάρων κεφαλών και των αξιοσημείωτων κεράτων, και των τεσσάρων πτερύγων και ανέμων. Ο Σατανάς το έπραξε αυτό διότι το βιβλίο του Δανιήλ προσδιορίζει σαφώς ότι υπάρχει ένα διακεκριμένο σύμβολο στο βιβλίο του Δανιήλ το οποίο καθίδρυσε το όραμα. Μέρος των αποδείξεων που θεμελιώνουν εκείνο το σύμβολο βρίσκεται στις τέσσερις κεφαλές και τα αξιοσημείωτα κέρατα, και στις τέσσερις πτέρυγες και ανέμους. Οι Προτεστάντες υποστήριξαν μια σατανική θεώρηση αυτού του επιχειρήματος, και το επιχείρημα ήταν τόσο σημαντικό για τη Μιλλεριτική ιστορία, ώστε το παρέθεσαν επάνω στον πίνακα. Η δύναμη που θεμελιώνει το όραμα «chazon» στο βιβλίο του Δανιήλ προσδιορίζεται ως οι «λησταί του λαού σου», και οι Προτεστάντες προσδιόρισαν τη δύναμη εκείνη ως έναν από μια μακρά σειρά Σύρων βασιλέων, ονομαζόμενο Αντίοχο Επιφανή, ενώ ο Μίλλερ τους προσδιόρισε ως τη Ρώμη.

Και ἐν ἐκείνοις τοῖς καιροῖς πολλοὶ θέλουσιν ἐπαναστατῆσαι κατὰ τοῦ βασιλέως τοῦ νότου· καὶ οἱ βίαιοι ἐκ τοῦ λαοῦ σου θέλουσιν ὑψωθῆ, διὰ τὸ στηρίξωσι τὸ ὄραμα· ἀλλὰ θέλουσι πέσει. Δανιήλ 11:14.

Ο Αντίοχος ήταν ένας από τους βασιλείς, σε μια διαδοχή βασιλέων που προήλθε από ένα από τα τέσσερα βασίλεια στα οποία είχε διασπαστεί το βασίλειο του Αλεξάνδρου. Το μικρό κέρας του εδαφίου εννέα του Δανιήλ οκτώ ακολούθησε το βασίλειο του Αλεξάνδρου, και το εδάφιο εννέα λέγει ότι από ένα από αυτά εξήλθε το μικρό κέρας.

Και από το ένα από αυτά εξήλθε ένα μικρό κέρας, το οποίο μεγάλωσε υπερβολικά προς τον νότο, και προς την ανατολή, και προς τη γη της ωραιότητας. Δανιήλ 8:9.

Το επιχείρημα περί τού αν η Ρώμη εκπληρώνει το όραμα, ή αν ένας ασθενής και μάλλον ασήμαντος βασιλεύς της Συρίας εκπληρώνει το όραμα, περιλαμβάνει και το ζήτημα αν η δύναμις του μικρού κέρατος προήλθε από ένα εκ των τεσσάρων κεράτων, ή από έναν εκ των τεσσάρων ανέμων. Δεν πρόκειται για σοβαρό επιχείρημα, διότι η ιστορία και η προφητεία είναι σαφείς ότι η Ρώμη δεν ήταν απόγονος της Ελληνικής αυτοκρατορίας, αλλά ότι η Ρώμη ήταν νέα δύναμις. Εάν η Ρώμη ήταν η τετάρτη βασιλεία, τότε το «ένα από αυτά» του εδαφίου εννέα πρέπει να είναι ένας εκ των τεσσάρων ανέμων ή πτερύγων. Εάν επρόκειτο περί του Αντιόχου Επιφανούς, τότε προήλθε από το κέρας της Συρίας.

Οι Μιλλεριτές αναγνώρισαν ότι η δύναμη που παριστάνεται ως «οι λησταί του λαού σου» θα επαναστατούσε εναντίον του Χριστού.

Καὶ διὰ τῆς πανουργίας αὐτοῦ θέλει κατορθώσει ἡ δολιότης ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· καὶ θέλει μεγαλυνθῆ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, καὶ διὰ τῆς εἰρήνης θέλει ἀπολέσει πολλούς· θέλει ἔτι ἐπανασταθῆ ἐναντίον τοῦ Ἄρχοντος τῶν ἀρχόντων· ἀλλὰ θέλει συντριβῆ ἄνευ χειρός. Δανιήλ 8:25.

Ο «Άρχων των αρχόντων» είναι ο Χριστός, και ο Αντίοχος ο Επιφανής έζησε πολύ πριν γεννηθεί ο Χριστός, γι' αυτό οι Μιλλερίτες επισήμαναν αυτό το γεγονός στο διάγραμμα του 1843. Στο διάγραμμα συμπεριέλαβαν τη χρονολογία 164, η οποία στην πραγματικότητα δεν έχει καμία βιβλική αναφορά, και ήταν απλώς μια σημείωση που προσδιορίζει τη σημασία της επιχειρηματολογίας σχετικά με την τέταρτη βασιλεία μεταξύ του Μίλλερ και των Προτεσταντών θεολόγων. Δίπλα στο έτος «164» στο διάγραμμα έγραψαν: «Θάνατος του Αντιόχου του Επιφανούς, ο οποίος βεβαίως δεν εστάθη εναντίον του Άρχοντος των αρχόντων, καθώς είχε πεθάνει 164 χρόνια πριν γεννηθεί ο Άρχων των αρχόντων.»

Σήμερα ο Αντβεντισμός διδάσκει ότι «οι λησταί του λαού σου» είναι ο Αντίοχος Επιφανής, όπως διδάσκει και ο αποστάτης Προτεσταντισμός, παρά το γεγονός ότι η έμπνευση κατέγραψε πως «ο χάρτης του 1843 κατευθύνθηκε από το χέρι του Κυρίου και δεν πρέπει να αλλοιωθεί». Οι Μιλλερίτες γνώριζαν ότι ο βασιλεύς σκληρού προσώπου ήταν η Ρώμη· ως εκ τούτου, δεν κλονίσθηκαν από τη σατανική διδασκαλία που υπονομεύει την ικανότητα να θεμελιωθεί το όραμα «χαζόν». Η Αγία Γραφή είναι σαφής ότι όπου δεν υπάρχει όραμα, ο λαός αφανίζεται.

Όπου δεν υπάρχει όραση, ο λαός αφανίζεται· αλλ' εκείνος που τηρεί τον νόμο, μακάριος είναι. Παροιμίες 29:18.

Το όραμα που προσδιορίζει ο Σολομών στο εδάφιο είναι το όραμα «chazon», το οποίο, στο δέκατο τρίτο εδάφιο του όγδοου κεφαλαίου του Δανιήλ, είναι το όραμα που προσδιορίζει τον παγανισμό και τον παπισμό ως καταπατούντες το αγιαστήριο και το στράτευμα. Για τους Μιλλερίτες, αυτές οι δύο ερημωτικές δυνάμεις αντιπροσώπευαν το τέταρτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας, και χωρίς να αναγνωρίσουν το τέταρτο βασίλειο της Ρώμης (τους ληστές του λαού σου), δεν θα είχαν μπορέσει να εδραιώσουν το όραμα. Οι «λησταί του λαού σου» στο δέκατο τέταρτο εδάφιο του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ επρόκειτο να εγερθούν εναντίον του βασιλέως του νότου, να υψώσουν εαυτούς, να εδραιώσουν το όραμα και να πέσουν. Η Ρώμη εκπλήρωσε καθεμία από αυτές τις ιδιότητες.

Στο έβδομο κεφάλαιο, το τέταρτο βασίλειο προσδιορίζεται συγκεκριμένα ως «διαφορετικό» από τα βασίλεια που προηγήθηκαν.

Μετὰ ταῦτα εἶδον ἐν ταῖς νυκτεριναῖς ὀράσεσι, καὶ ἰδοὺ θηρίον τέταρτον, φοβερὸν καὶ τρομερὸν, καὶ ἐξαιρέτως ἰσχυρόν· καὶ εἶχεν ὀδόντας μεγάλους σιδηροῦς· κατέτρωγε καὶ συνέτριβε, καὶ τὸ ὑπόλοιπον κατεπάτει με τοὺς πόδας αὐτοῦ· καὶ διέφερε ἀπὸ πάντα τὰ θηρία τὰ πρὸ αὐτοῦ· καὶ εἶχεν δέκα κέρατα.... Τότε ἠθέλησα νὰ γνωρίσω τὴν ἀλήθειαν περὶ τοῦ θηρίου τοῦ τετάρτου, τὸ ὅποιον διέφερε ἀπὸ πάντα τὰ ἄλλα, ὑπερβαλλόντως φοβερὸν, τοῦ ὁποίου οἱ ὀδόντες ἦσαν σιδηροῖ καὶ οἱ ὄνυχες αὐτοῦ χαλκοῖ· τὸ ὅποιον κατέτρωγε, συνέτριβε καὶ κατεπάτει τὸ ὑπόλοιπον με τοὺς πόδας αὐτοῦ· καὶ περὶ τῶν δέκα κεράτων τῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ περὶ τοῦ ἄλλου τοῦ ἀναβάτος, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποίου ἔπесαν τρία· δηλαδὴ περὶ ἐκείνου τοῦ κέρατος ποὺ εἶχε ὀφθαλμούς, καὶ στόμα λαλοῦν μέγιστα, τοῦ ὁποίου ἡ ὄψις ἦταν ἐπιβλητικωτέρα παρὰ τῶν συντρόφων αὐτοῦ. Δανιήλ 7:7, 19, 20.

Η τέταρτη βασιλεία του έβδομου κεφαλαίου του Δανιήλ προσδιορίσθηκε δύο φορές ως «διαφορετική» από τις βασιλείες που είχαν προηγηθεί. Εάν το «μικρό κέρας» του εδαφίου εννέα

ήταν απλώς προέκταση του συριακού κέρατος (Αντίοχος ο Επιφανής), δεν θα ήταν διαφορετικό. Τα θηρία που προηγήθηκαν της Ρώμης στο έβδομο κεφάλαιο ήταν το λιοντάρι, η αρκούδα και η λεοπάρδαλη, όλα ζώα που πράγματι υπάρχουν στη φύση· όταν όμως επρόκειτο για το τέταρτο θηρίο με σιδερένια δόντια και χάλκινα νύχια, ο Δανιήλ δεν γνώριζε κανένα θηρίο της φύσεως που να παριστάνει το φοβερό θηρίο που καταβρόχθιζε. Ήταν διαφορετικό. Το «μικρό κέρας» του εδαφίου εννέα προήλθε από μία από τις περιοχές που παριστάνονται από τους τέσσερις ανέμους και τις πτέρυγες, και όχι από ένα από τα κέρατα ή τους εξέχοντες.

Το όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ δηλώνει ότι «ἐν τῷ ἐσχάτῳ καιρῷ τῆς βασιλείας αὐτῶν, ὅταν οἱ παραβάται φθάσωσιν εἰς τὸ πλήρωμα, βασιλεὺς σκληροπρόσωπος καὶ συνίων αἰνίγματα θέλει ἐγερθῆ.» Κατὰ τον «ἐσχάτο καιρὸ τῆς βασιλείας αὐτῶν» (τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία εἶχε διασπασθεῖ σε τέσσερα βασιλεία), κατὰ τον χρόνο «ὅταν οἱ παραβάτες φθάσουν στο πλήρωμα», ἕνας νέος βασιλεὺς θα ἐγερθεῖ.

«Κάθε ἔθνος που ἔχει ἐμφανισθεῖ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς δράσεως ἔλαβε τὴν ἄδεια νὰ καταλάβει τὴ θέση τοῦ ἐπάνω στὴ γῆ, ὥστε νὰ διαπιστωθεῖ ἂν θὰ ἐκπλήρωνε τοὺς σκοποὺς τοῦ Ἀγρύπνου καὶ τοῦ Ἀγίου. Ἡ προφητεία ἔχει ἰχνηλατήσει τὴν ἄνοδο καὶ τὴν πορεία τῶν μεγάλων αυτοκρατοριῶν τοῦ κόσμου—τῆς Βαβυλώνας, τῆς Μηδοπερσίας, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρώμης. Με καθεμία ἀπὸ αὐτές, ὅπως καὶ με τὰ ἔθνη μικρότερης ἰσχύος, ἡ ἱστορία ἐπαναλήφθηκε. Καθεμία εἶχε τὴν περίοδο τῆς δοκιμασίας τῆς· καθεμία ἀπέτυχε, ἡ δόξα τῆς ἐξέλιπε, ἡ δύναμή τῆς παρήλθε». Prophets and Kings, 535.

Στο τέλος («ἐσχάτῳ καιρῷ») τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ὅταν τὸ ποτήριον τοῦ δοκιμαστικοῦ αὐτῶν χρόνου εἶχε πληρωθῆ («when the transgressors are come to the full»), θὰ ἐγείρετο «βασιλεὺς σκληροπρόσωπος». Ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος θὰ ἐννοεῖ «σκοτεινὰ ῥήματα», διότι θὰ ἐλάλει γλῶσσαν τελείως διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν ἑβραϊκὴ τῶν Ἰουδαίων ἢ τὴν ἑλληνικὴ τοῦ προηγουμένου βασιλείου, ἐπειδὴ θὰ ἐλάλει λατινικά. Τὸ βασίλειον ἐκεῖνο εἶχε προσδιορισθῆ ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως ὡς τὸ ἔθνος πὸν θὰ ἐπέφερε τὴν πολιορκία τῶν ἐτῶν 66 ἕως 70 μ.Χ., ὅπου, μεταξὺ ἄλλων, ὁ λιμὸς ἦτο τόσο φοβερός, ὥστε οἱ Ἰουδαῖοι ἔφαγαν τὰ ἴδια αὐτῶν τέκνα διὰ νὰ ἐπιζήσουν.

Επειδὴ δεν υπηρέτησες τὸν Κύριο τὸν Θεὸ σου με ευφροσύνη καὶ με ἀγαλλίαση καρδιάς, ἐξαιτίας τῆς ἀφρονίας τῶν πάντων, γι' αὐτὸ θὰ υπηρετήσεις τοὺς ἐχθροὺς σου, τοὺς οὐσίους ο Κύριος θὰ ἀποστείλει ἐναντίον σου, με πείνα καὶ με δίψα καὶ με γυμνότητα καὶ με ἔλλειψη πάντων· καὶ αὐτὸς θὰ θέσει σιδερένιο ζυγὸ ἐπάνω στὸν τράχηλό σου, ἕως ὅτου σε ἐξολοθρεύσει. Ὁ Κύριος θὰ φέρει ἐναντίον σου ἔθνος ἀπὸ μακριά, ἀπὸ τὸ ἄκρο τῆς γῆς, ταχύ καθὼς πετὰ ὁ αετὸς· ἔθνος τοῦ οὐοίου τὴ γλῶσσα δεν θὰ καταλαβαίνεις· ἔθνος σκληροπρόσωπο, τὸ οὐοίο δεν θὰ σεβαστεῖ τὸ πρόσωπο τοῦ γέροντος οὔτε θὰ δείξει εὐνοια στὸν νέο· καὶ θὰ καταφάγει τὸν καρπὸ τῶν κτηνῶν σου καὶ τὸν καρπὸ τῆς γῆς σου, ἕως ὅτου καταστραφεῖς· τὸ οὐοίο ἐπίσης δεν θὰ σου ἀφήσει οὔτε σιτᾶρι οὔτε οἶνο οὔτε ἔλαιο οὔτε τὴν ἀύξηση τῶν βοῶν σου οὔτε τὰ ποιμνία τῶν προβάτων σου, ἕως ὅτου σε ἐξολοθρεύσει. Καὶ θὰ σε πολιορκήσῃ σε ὅλες τὶς πύλες σου, ἕως ὅτου πέσουν τὰ ψηλά καὶ οχυρωμένα τείχη σου, στα οὐοία εἶχες ἐμπιστοσύνη, σε ὅλη τὴ γῆ σου· καὶ θὰ σε πολιορκήσῃ σε ὅλες τὶς πύλες σου, σε ὅλη τὴ γῆ σου, τὴν οὐοία ὁ Κύριος ὁ Θεὸς σου σου ἔδωσε. Καὶ θὰ φάγῃς τὸν καρπὸ τοῦ σώματός σου, τὴ σάρκα τῶν υἱῶν σου καὶ τῶν θυγατέρων σου, που ὁ Κύριος ὁ Θεὸς σου σου ἔδωσε, μέσα στὴν πολιορκία καὶ στὴ στενοχωρία με τὴν οὐοία οἱ ἐχθροὶ σου θὰ σε

καταθλίψουν. Δευτερονόμιον 28:47–53.

Στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, το τέταρτο βασίλειο παριστανόταν με τον «σίδηρο», και ο Μωυσής προσδιόρισε «έθνος» το οποίο θα έθετε «ζυγόν σιδηρούν» επί των Ιουδαίων. Το «έθνος» θα «κατέστρεφε» τους Ιουδαίους, και θα ήταν ταχύ ως αετός, του οποίου ο αετός είναι το σύμβολο της Ρώμης. Θα ήταν «έθνος» «του οποίου την γλώσσαν δεν θέλεις εννοήσει», διότι η γλώσσα του θα ήταν «σκοτεινά λόγια» για τους Ιουδαίους. Θα ήταν «έθνος σκληρού προσώπου», όπως περιγράφεται στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ ως «βασιλεύς σκληρού προσώπου». Και κατά την «πολιορκία» της Ιερουσαλήμ οι Ιουδαίοι έφαγαν τους «υιούς και τας θυγατέρας» αυτών.

Ο Μίλλερ αναγνώρισε την ειδωλολατρική Ρώμη ως τη δύναμη που είχε προλεχθεί από τον Μωυσή, καθώς και ως το τέταρτο «σιδηρούν» βασίλειο του Δανιήλ δύο, και ως το «έθνος» που μιλούσε λατινικά, όχι εβραϊκά ή ελληνικά. Ο Μίλλερ δεν έκανε καμία διάκριση μεταξύ του τετάρτου και του πέμπτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας, διότι γι' αυτόν αμφότερα ήσαν απλώς η Ρώμη. Έτσι, αφού η ειδωλολατρική Ρώμη εμφανίζεται στο εδάφιο είκοσι τρία, δεν διέκρινε τη διαφοροποίηση που παριστάνεται στο εδάφιο είκοσι τέσσερα. Στο όραμα, το μικρό κέρας είχε ταλαντευθεί από το αρσενικό στο θηλυκό και από το θηλυκό στο αρσενικό στα εδάφια εννέα έως δώδεκα, και ενώ το εδάφιο είκοσι τρία προσδιορίζει τα προφητικά χαρακτηριστικά της ειδωλολατρικής Ρώμης, η ερμηνεία του Γαβριήλ στο εδάφιο είκοσι τέσσερα μεταβαίνει στη θηλυκή Ρώμη. Η δύναμη στο εδάφιο είκοσι τέσσερα επρόκειτο να κατέχει «μεγάλην δύναμιν», «αλλά ουχί διά της δυνάμεως αυτού· και θέλει φθείρει θαυμαστώως, και θέλει ευημερεί, και πράττει, και θέλει φθείρει τους ισχυρούς και τον λαόν των αγίων».

Η παπική Ρώμη επρόκειτο να λάβει τη στρατιωτική ισχύ της ειδωλολατρικής Ρώμης, και θα κατέστρεφε τον λαό του Θεού επί χίλια διακόσια εξήντα έτη, από το έτος 538 έως το 1798. Θα κατέστρεφε «θαυμαστώως», διότι είναι το θηρίο, το οποίο όλος ο κόσμος «θαυμάζει οπίσω του», και ήταν η εξουσία που θα «ενεργούσε και θα ευημερούσε» έως ότου εκπληρωθεί η πρώτη αγανάκτηση, η οποία είχε «αποφασισθεί» να τελειώσει το 1798.

Κατόπιν, στο εδάφιο είκοσι πέντε, ο Γαβριήλ ακολουθεί την εναλλαγή που είχε καθιερωθεί στα εδάφια τα οποία ερμήνευε στον Δανιήλ, και απευθύνεται εκ νέου στην παγανιστική Ρώμη, η οποία, μέσω ενός διαφορετικού είδους «πολιτικής», συνένωσε την αυτοκρατορία της, όπως μαρτυρείται από όλους τους ιστορικούς. Η «πανουργία» της παγανιστικής Ρώμης ήταν να παρακινεί τα έθνη να προσχωρούν στην αναπτυσσόμενη αυτοκρατορία της, και χρησιμοποιούσε την υπόσχεση ειρήνης και ευημερίας για να οικοδομήσει την αυτοκρατορία, σε αντίθεση με τις προηγούμενες αυτοκρατορίες, οι οποίες είχαν διαμορφωθεί απλώς με στρατιωτική ισχύ. Η παγανιστική Ρώμη επρόκειτο επίσης να «σηκωθεί εναντίον του Άρχοντος των αρχόντων», όπως έπραξε όταν έθεσε τον Χριστό επάνω στον σταυρό του Γολγοθά.

Κατόπιν ο Γαβριήλ αναφέρεται στα δύο οράματα τα οποία ερμήνευε στον Δανιήλ, δηλώνοντας ότι το όραμα «mareh» της εμφανίσεως (των δύο χιλιάδων τριακοσίων ημερών) ήταν αληθινό, και ότι το όραμα «chazon» του καταπατήματος του αγιαστηρίου και του στρατεύματος από την ειδωλολατρική Ρώμη και την παπική Ρώμη έπρεπε να «σφραγισθεί», «διότι είναι δι' ημέρας πολλάς» (έως τον καιρό του τέλους το 1798).

Τότε ο Δανιήλ αρρώστησε για κάποιο διάστημα και έπειτα επέστρεψε στην εργασία του, αλλά εξακολουθούσε να μη κατανοεί το όραμα «mareh», δηλαδή το όραμα το οποίο ο Γαβριήλ είχε λάβει εντολή να τον κάνει να κατανοήσει. Για τον λόγο αυτόν ο Γαβριήλ θα επέστρεφε στο ένατο κεφάλαιο, για να ολοκληρώσει το έργο του να κάνει τον Δανιήλ να κατανοήσει το όραμα «mareh».

Στο ένατο κεφάλαιο του Δανιήλ, ο Δανιήλ μελετούσε τον προφητικό Λόγο και κατέληξε να κατανοήσει μέσω των γραπτών του Μωυσή και του Ιερεμίας. Ο Ιερεμίας είχε προσδιορίσει ότι η αιχμαλωσία στην οποία βρισκόταν θα διαρκούσε εβδομήντα έτη.

Και ολόκληρη αυτή η γη θα γίνει ερήμωση και έκκληξη· και τα έθνη αυτά θα υπηρετήσουν τον βασιλιά της Βαβυλώνας εβδομήντα έτη. Και θα συμβεί, όταν συμπληρωθούν τα εβδομήντα έτη, ότι θα τιμωρήσω τον βασιλιά της Βαβυλώνας και εκείνο το έθνος, λέγει ο Κύριος, για την ανομία τους, και τη γη των Χαλδαιών, και θα την καταστήσω αιώνιες ερημώσεις. Ιερεμίας 25:11, 12.

Σύμφωνα με τον Μωυσή, η αιχμαλωσία στη γη του εχθρού θα αντιστοιχούσε σε μια περίοδο κατά την οποία η γη θα απολάμβανε τα σάββατά της.

Και θα καταστήσω τη γη ερήμωση· και οι εχθροί σας που κατοικούν σε αυτήν θα εκπλαγούν γι' αυτήν. Και θα σας διασκορπίσω ανάμεσα στα έθνη, και θα σύρω ρομφαία πίσω σας· και η γη σας θα είναι έρημη, και οι πόλεις σας ερειπωμένες. Τότε η γη θα απολαμβάνει τα σάββατά της, όσο καιρό θα κείται έρημη και εσείς θα είστε στη γη των εχθρών σας· τότε η γη θα αναπαύεται και θα απολαμβάνει τα σάββατά της. Όσο καιρό θα κείται έρημη, θα αναπαύεται· επειδή δεν αναπαύοταν στα σάββατά σας, όταν κατοικούσατε επάνω σε αυτήν. Λευιτικών 26:32–35.

Ο Δανιήλ είχε κατανοήσει από τον προφητικό Λόγο του Θεού, βάσει δύο μαρτύρων, ότι ο λαός Του είχε διασκορπισθεί στη γη του εχθρού, κατά τη διάρκεια του οποίου χρόνου η γη θα απολάμβανε τα σάββατά της. Κατενόησε εκείνο που είχε κατανοήσει και ο συγγραφέας των Χρονικών σχετικά με τα εβδομήντα έτη του Ιερεμίας.

Και εκείνους που διέφυγαν από τη ρομφαία τούς μετέφερε αιχμαλώτους στη Βαβυλώνα· όπου ήσαν δούλοι σ' αυτόν και στους υιούς του, μέχρι την επικράτηση του βασιλείου της Περσίας· για να εκπληρωθεί ο λόγος του Κυρίου, δια στόματος Ιερεμίας, έως ότου η γη απολαύσει τα σάββατά της· διότι όσο καιρό έμενε έρημη, ετήρει σάββατο, για να συμπληρωθούν εβδομήντα έτη. Κατά δε το πρώτο έτος του Κύρου, βασιλέως της Περσίας, ώστε να εκπληρωθεί ο λόγος του Κυρίου, ο λαληθείς δια στόματος Ιερεμίας, ο Κύριος διήγειρε το πνεύμα του Κύρου, βασιλέως της Περσίας, και αυτός εξέδωσε κήρυγμα σε όλο το βασίλειό του, και μάλιστα το έθεσε και γραπτώς, λέγοντας· Ούτω λέγει ο Κύριος, βασιλεύς της Περσίας· Όλα τα βασίλεια της γης μου έδωσε ο Κύριος, ο Θεός του ουρανού· και αυτός με πρόσταξε να του οικοδομήσω οίκο στην Ιερουσαλήμ, που είναι στον Ιούδα. Τίς είναι μεταξύ σας από όλον τον λαό αυτού; Ο Κύριος ο Θεός αυτού ας είναι μετ' αυτού, και ας αναβεί. Β' Χρονικών 36:20–23.

Ο Δανιήλ κατανόησε ότι τα εβδομήντα έτη της διασποράς, τα οποία προφήτευσε ο Ιερεμίας στη γη του εχθρού, ενώ η γη απολάμβανε τα σάββατά της, εδράζονταν επάνω στην κατάρα του «επαπλασίως» στο Λευιτικόν 26, και, σε υπακοή προς αυτήν την κατανόηση, εκπλήρωσε το

προσκεταγμένο εκεί θεραπευτικό μέσο για όσους τελικώς αφυπνίζονται στην κατάστασή τους ως διασκορπισμένων.

Και επάνω σ' εκείνους από σας που θα απομείνουν ζωντανοί θα στείλω δειλία στις καρδιές τους, στις χώρες των εχθρών τους· και ο ήχος φύλλου σαλευομένου θα τους καταδιώκει· και θα φεύγουν, όπως φεύγει κανείς από μάχαιρα· και θα πέφτουν, ενώ κανείς δεν τους καταδιώκει. Και θα πέφτουν ο ένας επάνω στον άλλον, σαν να ήταν μπροστά σε μάχαιρα, ενώ κανείς δεν τους καταδιώκει· και δεν θα έχετε δύναμη να σταθείτε μπροστά στους εχθρούς σας. Και θα αφανισθείτε ανάμεσα στα έθνη, και η γη των εχθρών σας θα σας καταφάγει. Και όσοι από σας απομείνουν θα μαραίνονται εξαιτίας της ανομίας τους στις χώρες των εχθρών σας· και ακόμη εξαιτίας των ανομιών των πατέρων τους θα μαραίνονται μαζί μ' εκείνους. Εάν ομολογήσουν την ανομία τους και την ανομία των πατέρων τους, με την παράβασή τους με την οποία παρέβησαν εναντίον μου, και ότι επίσης περιεπάτησαν εναντίον μου· και ότι και εγώ περιεπάτησα εναντίον τους και τους έφερα στη γη των εχθρών τους· εάν τότε τα απερίτμητα καρδιά τους ταπεινωθεί και τότε δεχθούν την τιμωρία της ανομίας τους· τότε θα ενθυμηθώ τη διαθήκη μου με τον Ιακώβ, και επίσης τη διαθήκη μου με τον Ισαάκ, και επίσης τη διαθήκη μου με τον Αβραάμ θα ενθυμηθώ· και θα ενθυμηθώ τη γη. Και η γη θα μείνει έρημη απ' αυτούς, και θα απολαύσει τα σάββατά της, ενώ θα κείται έρημη χωρίς αυτούς· και αυτοί θα δεχθούν την τιμωρία της ανομίας τους· επειδή, ναι, επειδή καταφρόνησαν τις κρίσεις μου, και επειδή η ψυχή τους εβδολεύθη τα διατάγματά μου. Αλλ' όμως, ακόμη και γι' όλα αυτά, όταν θα είναι στη γη των εχθρών τους, δεν θα τους απορρίψω, ούτε θα τους βδελυχθώ, ώστε να τους εξολοθρεύσω ολοτελώς και να αθετήσω τη διαθήκη μου μαζί τους· διότι εγώ είμαι ο Κύριος ο Θεός τους. Αλλά, για χάρη τους, θα ενθυμηθώ τη διαθήκη των προγόνων τους, τους οποίους έβγαλα από τη γη της Αιγύπτου μπροστά στα μάτια των εθνών, για να είμαι ο Θεός τους· εγώ είμαι ο Κύριος. Αυτά είναι τα διατάγματα και οι κρίσεις και οι νόμοι, που ο Κύριος έθεσε ανάμεσα σ' αυτόν και στους υιούς Ισραήλ στο όρος Σινά δια χειρός Μωυσή. Λευιτικόν 26:36–46.

Η προσευχή του Δανιήλ στο ένατο κεφάλαιο πραγματεύεται κάθε στοιχείο της βουλής για εκείνους που βρίσκονται διασκορπισμένοι στη γη του εχθρού. Η προσευχή αυτή πρέπει να συσχετισθεί με την προσευχή του στο δεύτερο κεφάλαιο, διότι μαζί αντιπροσωπεύουν την προσευχή εκείνων στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο ένδεκα, που ήσαν νεκροί στις πλατείες εκείνης της μεγάλης πόλεως των Σοδόμων και της Αιγύπτου, και οι οποίοι διαπιστώνουν ότι και αυτοί είχαν επίσης διασκορπισθεί. Καθώς ο Δανιήλ ολοκληρώνει την προσευχή του, ο Γαβριήλ επιστρέφει για να ολοκληρώσει το έργο της εξηγήσεως του οράματος «mareh», ακριβώς όπως το Άγιο Πνεύμα προτίθεται να επιτελέσει για τους δύο μάρτυρες της Αποκαλύψεως, κεφάλαιο ένδεκα.

Και ενώ ακόμη ελάλουν και προσηυχόμενη, και εξομολογούμενη την αμαρτίαν μου και την αμαρτίαν του λαού μου Ισραήλ, και παρουσίαζα την δέησίν μου ενώπιον του Κυρίου του Θεού μου υπέρ του αγίου όρους του Θεού μου, ναι, ενώ ακόμη ελάλουν εν προσευχή, ο ανήρ Γαβριήλ, τον οποίον είχον ιδεί εν τη οράσει κατά την αρχήν, πετώμενος ταχέως, με ήγγισε περί τον καιρόν της εσπερινής προσφοράς. Και με εδίδαξε, και ελάλησε μετ' εμού, και είπε· Δανιήλ, τώρα εξήλθον διά να σου δώσω σύνεσιν και κατανόησιν. Δανιήλ 9:20–22.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Λίγο πριν από την πτώση της Βαβυλώνας, όταν ο Δανιήλ διαλογιζόταν επάνω σε αυτές τις προφητείες και ζητούσε από τον Θεό κατανόηση των καιρών, του δόθηκε μια σειρά οράσεων σχετικά με την άνοδο και την πτώση βασιλείων. Με την πρώτη όραση, όπως καταγράφεται στο έβδομο κεφάλαιο του βιβλίου του Δανιήλ, δόθηκε και ερμηνεία· όμως δεν έγιναν όλα σαφή στον προφήτη. «Οι διαλογισμοί μου με τάραξαν πολύ», έγραψε για την εμπειρία του εκείνη την εποχή, «και η όψη μου αλλοιώθηκε μέσα μου· αλλά το πράγμα το διατήρησα στην καρδιά μου». Δανιήλ 7:28.»

«Μέσω μιας άλλης οράσεως ερρίφθη περισσότερο φως επάνω στα γεγονότα του μέλλοντος· και ήταν στο τέλος αυτής της οράσεως που ο Δανιήλ άκουσε “ένα άγιον λαλούν, και έτερον άγιον είπε προς εκείνο το άγιον το οποίον ελάλει, Έως πότε θέλει είσθαι η όρασις;” Δανιήλ 8:13. Η απάντηση που δόθηκε, “Έως δύο χιλιάδων και τριακοσίων ημερών· τότε θέλει καθαρισθή το αγιαστήριον” (εδάφιο 14), τον γέμισε με αμηχανία. Με ζήλο επεδίωξε να εννοήσει τη σημασία της οράσεως. Δεν μπορούσε να κατανοήσει τη σχέση που είχε η αιχμαλωσία των εβδομήντα ετών, όπως είχε προλεχθεί μέσω του Ιερεμία, προς τις δύο χιλιάδες τριακόσιες έτη, τις οποίες άκουσε στην όραση να διακηρύσσει ο ουράνιος απεσταλμένος ότι θα παρέλθουν πριν από τον καθαρισμό του αγιαστηρίου του Θεού. Ο άγγελος Γαβριήλ του έδωσε μερική ερμηνεία· όμως, όταν ο προφήτης άκουσε τα λόγια, “Η όρασις ... θέλει είσθαι μετά πολλάς ημέρας,” κατέπεσε λιπόθυμος. “Και εγώ ο Δανιήλ ελιποθύμησα,” καταγράφει για την εμπειρία του, “και ησθένησα ημέρας τινάς· έπειτα εσηκώθην, και έκαμνον τας εργασίας του βασιλέως· και έμενον εκστατικός διά την όρασιν, αλλ’ ουδείς εννόει αυτήν.” Εδάφια 26, 27.»

«Ακόμη βαρυνόμενος για χάρη του Ισραήλ, ο Δανιήλ μελέτησε εκ νέου τις προφητείες του Ιερεμία. Ήσαν πολύ σαφείς—τόσο σαφείς ώστε κατενόησε από αυτές τις μαρτυρίες, οι οποίες ήταν καταγεγραμμένες σε βιβλία, «τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν, περὶ οὗ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰερεμίαν τὸν προφήτην, ὅτι ἔμελλε νὰ συμπληρώσῃ ἑβδομήκοντα ἔτη ἐπὶ τὰς ἐρημώσεις τῆς Ἱερουσαλήμ». Δανιήλ 9:2.»

«Με πίστη θεμελιωμένη στον βέβαιο προφητικό λόγο, ο Δανιήλ ικέτευσε τον Κύριο για την ταχεία εκπλήρωση αυτών των υποσχέσεων. Ικέτευσε να διαφυλαχθεί η τιμή του Θεού. Στη δέησή του ταυτίστηκε πλήρως με εκείνους που είχαν υστερήσει ως προς τον θείο σκοπό, ομολογώντας τις αμαρτίες τους ως δικές του.» Prophets and Kings, 553, 554.